

Eierenzoeken en de weidevogelbescherming (2)

Tjeerd Bosma

Een reactie en enige aanvulling op het artikel 'Eierenzoeken en de weidevogelbescherming' van Sake Roodbergen in Het Vogeljaar nummer 3 1994 lijkt op zijn plaats.

Sake Roodbergen begint het artikel met de volgende stelling: *'Meer dan 80% van alle Nederlandse weidevogelbeschermers noemt zich tevens kievitseierenzoeker! Deze vaststelling is gebaseerd op gegevens van betrokkenen over de aantallen deelnemende eierenzoekers in relatie tot de totalen van de vrijwilligers'.*

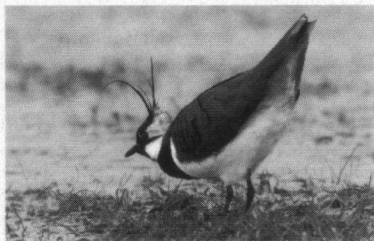
De gegevens die Sake Roodbergen verkregen heeft, kloppen in ieder geval voor Noord-Holland niet. Waarschijnlijk zijn de verstrekte gegevens verkeerd geïnterpreteerd. In de eerste jaren van de weidevogelbescherming in Noord-Holland waren veel eierrapers actief betrokken bij de bescherming van de weidevogellegfels. Kort hierna besloten velen om te stoppen met het eierenrapen. In 1994 raapte in Noord-Holland nog ongeveer 5 % van de vrijwilligers kievitseieren. Ongeveer 15% van de nieuwe mensen die zich in 1994 in Noord-Holland aanmeldt bij de Stichting Vrijwillig Natuur- en Landschapsbeheer Noord-Holland (VNLB), meldde dat hij/zij in het verleden veel ervaring had met het eierenzoeken. Deze mensen zijn gestopt met het oogsten van kievitseieren en begonnen met het beschermen van weidevogellegfels, zonder eieren te rapen. In het artikel haalt Sake ook de discussie naar voren die vorig jaar in de Tweede en Eerste Kamer woedde over de aanpassing van de Vogelwet 1936. Het lijkt logisch dat de Tweede en Eerste kamer afgaat op de gegevens over de aantallen kievitseierenrapende beschermers, die Sake Roodbergen in zijn stuk aanhaalt. Ik ben er echter van overtuigd dat dit een schijnbare meerderheid is. De onbekende en dus ongehoorde meerderheid (zij die aan de bescherming van de weidevogels (willen) doen zonder hiervoor te hoeven 'oogsten'), wordt momenteel in alle provincies met uitzondering van Friesland, geactiveerd. Dit gebeurt aan de hand van het plan van aanpak weidevogelbescherming dat is opgesteld door het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij. Iedereen zal begrijpen dat dit een proces is dat niet in één jaar tijd kan worden volbracht. Hier gaan verscheidene jaren overheen. In Friesland is men ook niet in één jaar tijd tot de huidige situatie gekomen. Men spreekt hier niet voor niets van een jarenlange traditie.

In Noord-Holland wordt op de zelfde manier gewerkt als het model dat in Friesland wordt gehanteerd, maar dan zonder het eierenrapen. De grondgebruiker, de boer, vormt de centrale schakel.

In 1994 is een groei bereikt van de vrijwillige weidevogelbescherming met ongeveer 40% ten opzichte van 1993. Het aantal meewerkende boeren was hierbij zeker niet de beperkende factor. Op verschillende plaatsen in de provincie ontstaan inmiddels samenwerkingsverbanden tus-

sen boeren en vrijwilligers. Basis hierbij is de weidevogelbescherming, zonder dat de bedrijfsvoering hierbij wezenlijke hinder ondervindt. Vaak blijkt dat als de samenwerking enkele jaren goed is verlopen, ook aan andere natuurwaarden op het bedrijf aandacht kan worden besteed. Hierbij wordt steeds van het principe uitgegaan dat je kunt genieten van de natuur zonder hieruit te hoeven oogsten.

Gevolg van de wijziging in de Vogelwet 1936 is dat er grote onduidelijkheid is ontstaan bij diegenen die alleen weidevogels willen beschermen zonder eieren te zoeken en te rapen. Moeten zij in het bezit zijn van een 'eierzoekkaart', die recht geeft op het rapen van eieren? Velen denken van wel. Tevens is het voor AID-inspecteurs lastig om onderscheid te maken tussen rapers en beschermers. Mensen die weidevogelnesten be-

Steeds wordt van het principe uitgegaan dat je kunt genieten van de natuur zonder hieruit te hoeven te oogsten.
Foto: Jos Korenromp.

schermen en eieren zoeken en rapen, dienen zonder meer in het bezit te zijn van deze kaart. Zij die niet rapen, hebben geen eierzoekkaart nodig. Wel hebben zij een vergunning nodig van de grondgebruiker om beschermingsactiviteiten op zijn/haar land te verrichten. Dit staat echter onduidelijk in de wettekst.

Ik ben het met Sake Roodbergen eens dat de wettekst moet worden aangepast. Maar dan wel zo dat expliciet wordt genoemd dat weidevogelbeschermers die geen eierenrapen, (aangesloten bij een provinciale organisatie voor natuur- en landschapsbeheer), geen eierenzoekkaart meer bij zich hoeven te hebben.

Verder ben ik het met Sake Roodbergen eens dat de verschillende natuur- en milieu-organisaties elkaar niet moeten bestrijden. Ik vind echter wel dat er discussie plaats moet vinden over de verschillende uitgangspunten die worden gehanteerd bij het natuur- en milieubeheer.

■ Tjeerd Bosma, Coördinator Weidevogelbescherming Noord-Holland, p/a Stichting Vrijwillig Natuur- en Landschapsbeheer Noord-Holland, postbus 6090, 2001 HB Haarlem 023 - 143 080.